



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **R. P.**

zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem
advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, PSČ 500 03

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016, č. j. KUKHK-8044/DS/2016/Kj

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím (k tomu krajský soud poznamenává, že žalobce pochybil v označení žalobou napadeného rozhodnutí, když k ní evidentně použil jako podklad žalobu v přestupkové věci R. D., vedenou u tohoto krajského soudu pod sp. zn. 51A 10/2016, přičemž opomněl upravit označení žalovaného rozhodnutí; s ohledem na obsah žaloby vyhodnotil krajský soud tuto skutečnost jako zřejmou nesprávnost) žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále i jen

„správní orgán“) ze dne 15. 12. 2015, zn. P/2454/2015/OS1/Číž, č. j. MMHK/005669/2016, a toto potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit dne 5. 8. 2015 ve 14:15 hodin tím, že Hradci Králové, v ul. V Mlejnku řídil motorové vozidlo tovární značky IVECO Daily, registrační značky x, přičemž za jízdy telefonoval a dále za jízdy telefonoval a dále neměl kompletní povinnou výbavu, konkrétně zvedák. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč, jakož i povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. V bodech 3 až 14 žaloby žalobce namítal nezákonnost napadaného rozhodnutí pro vady řízení. V souvislosti s tím poukazoval na to, že se v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí domáhal sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby, která bude o podaném oprávněm prostředku rozhodovat, a to za účelem případného vznesení námitky podjatosti. Žalovaný této žádosti sice vyhověl, ale pozdě, když mu totožnost oprávněné úřední osoby byla sdělena až prostřednictvím napadaného rozhodnutí. Konkrétně žalovaný v napadaném rozhodnutí uvedl: *„Odvolací orgán k žádosti ke sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, uvádí, že ve smyslu ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu na požádání účastníka řízení informuje, že v předmětné věci je oprávněnou úřední osobou Mgr. J. K., vedoucí oddělení dopravy, odboru dopravy a silničního hospodářství, Krajského úřadu Královéhradeckého kraje“.*
3. Podle žalobce šlo o zásadní pochybení, neboť základním procesním právem osoby obviněné ze spáchání přestupku je vznést námitku podjatosti, pokud tato osoba shledá možné podezření o nestrannosti či zaujatosti oprávněné úřední osoby. Toto základní procesní oprávnění vyplývá z § 14 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Předpokladem jeho uplatnění je však znalost takové osoby, a to ještě před vydáním meritorního rozhodnutí. Tento předpoklad je realizován prostřednictvím ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu: *„O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.“.*
4. Žalobci tak bylo fakticky znemožněno, aby realizoval svá procesní oprávnění vyplývající z ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu. Podle žalobce tak žalovaný zatížil tímto postupem žalované rozhodnutí vadou, která způsobila jeho nezákonnost. Žalobce nemohl námitku podjatosti vznést.
5. Žalobce pokračoval s tím, že mohl legitimně očekávat, že na jeho žádost bude ze strany žalovaného reagováno, a to ať už sdělením oprávněné úřední osoby, či zamítnutím jeho žádosti. V důsledku tohoto legitimního očekávání nečinil ve věci žádné další procesní úkony. Možnost uvedení podstatných skutečností svědčící o jeho nevině, a navržení důkazů k jejich prokázání, si žalobce ponechával až do doby, kdy mu bude totožnost oprávněné úřední osoby sdělena. Tyto procesní úkony se mu totiž jevily do doby, než bude o totožnosti oprávněné úřední osoby srozuměn, jako neúčelné, kdy v případě vznesení námitky podjatosti by oprávněná úřední osoba stejně nemohla ve věci činit další procesní úkony směřující k rozhodnutí ve věci samé, tedy až na úkony neodkladné viz §

14 odst. 3 správního řádu. Zejména pak měl žalobce obavu uvádět další rozhodné skutečnosti a skutkové okolnosti ve věci, když tyto by mohly být ze strany podjaté úřední osoby proti němu zneužity.

6. Z uvedeného žalobce dovodil, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých procesních právech, když mu bylo znemožněno uvádět rozhodné skutečnosti svědčící o jeho nevině a důkazy tyto skutečnosti potvrzující. Bylo tak prý zasaženo do jeho práva na obhajobu, vyplývající z Listiny základních práv a svobod. Tento postup se podle žalobce projevil i v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaným, resp. správním orgánem prvního stupně. Zjištěný skutkový stav je totiž podle něho v zásadním rozporu s požadavkem vymezeným právní zásadou materiální pravdy (viz § 3 správního řádu).
7. Žalobce dále namítal, že je prvoinstanční správní rozhodnutí, potažmo žalované rozhodnutí, nesrozumitelné, když je v jeho výroku uvedeno, že přestupek byl spáchán: „...v Hradci Králové, v ul. V Mlejnkú (GPS N 50°10'57.001, E 15°49'2.726)...“. Z takového výroku rozhodnutí prý nelze jednoznačně určit místo, kde měl být přestupek spáchán. Ulice V Mlejnkú v Hradci Králové je totiž dlouhá více než jeden kilometr (žalobce tuto skutečnost dokládá přiloženou mapou s vyznačením délky ulice V Mlejnkú v Hradci Králové, kterou navrhuje provést jako důkaz). Již jen z tohoto důvodu musí být podle žalobce posouzeno označené místo spáchání přestupku jako neurčité. Krom toho bylo místo přestupku dále vymezeno za pomoci GPS souřadnic 50°10'57.001, E 15°49'2.726. Tyto souřadnice však označují jinou pozemní komunikaci, která ani s ulicí V Mlejnkú nesousedí (žalobce toto dokládá přiloženou mapou se zaznačením uvedených GPS souřadnic a polohou ulice V Mlejnkú, kdy tuto mapu navrhuje rovněž provést jako důkaz).
8. Místo údajného spáchání přestupku tedy bylo ve výroku napadaného rozhodnutí označeno za pomoci dvou údajů (název ulice a GPS souřadnice), které si však zásadně odporují. Místo spáchání údajného přestupku proto nelze prokazatelně určit. Přitom skutek, ve kterém je spatřován přestupek, musí být náležitě individualizován a konkretizován, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednoznačná individualizace a konkretizace skutku je možná jen díky přesnému označení doby, kdy k němu mělo dojít a místa, kde k němu mělo dojít, a to přímo ve výroku rozhodnutí. Tyto náležitosti plynou z ust. § 77 zákona o přestupcích, který stanoví, že: „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce“. A žalobce pokračoval s tím, že:

„[20] Jednoznačná individualizace skutku má sloužit toliko k tomu, aby tento skutek nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Jen jednoznačnou individualizací a konkretizací skutku lze vyloučit možnost, že pro tento skutek již nebylo zahájeno správní řízení, překážka věci zahájené (litispendence) a že o tomto skutku již nebylo pravomocně rozhodnuto, překážka věci rozhodnuté (rei iudicate). Současně individualizací a konkretizací skutku má být naplněna právní zásada ne bis in idem, tedy že pachatel protiprávního jednání může být pravomocně potrestán za skutek toliko jednou. Žalobce se v rámci své argumentace odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008 č. j. 2 As 34/2006 – 73 „rozhodnutí trestního charakteru je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

[21] Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, místo spáchání přestupku označil pouze za pomoci blíže neurčeného úseku pozemní komunikace, kde mělo k přestupku dojít. Prokázání přesného místa spáchání přestupku je nezbytné ke zjištění rozhodných skutečností případu a je nezbytné na něm bezpodmínečně trvat.

[22] Žalobce doplňuje, že někdy v průběhu července roku 2015 byl hlídkou policie stavěn v Hradci Králové na ulici K Labi. Tato ulice se nachází v blízkosti místa, vymezeného souřadnicemi ve výroku napadaného rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že tyto dva rozdílné skutky mohly být vzájemně zaměněny.

9. Žalobce dále namítal, že obvinění z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu nemá oporu ve spise. Rozhodného dne totiž za jízdy netelefonoval a zasahující policisté nemohli mít na základě skutečností zjištěných při dokazování možnost sledovat, zda žalobce za jízdy telefonuje či nikoliv. Uvedeného dne byl žalobce skutečně hlídkou policie stavěn pro podezření ze spáchání výše uvedeného přestupku. Zasahujícím policistům ale sdělil, že za jízdy netelefonoval, pouze manipuloval s GPS navigací.

10. Policisté neměli takové výhledové podmínky, aby měli možnost rozpoznat, s jakým zařízením během jízdy žalobce manipuloval, jak ostatně vyplývá ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů. K této zásadní otázce žalobce uvedl následující:

[28] Svědek T. na otázku správního orgánu: „Jaká byla činnost žalobce ve vozidle?“, odpověděl: „Řídil, jednu ruku měl na volant a druhou u ucha, ve které něco držel“. Svědek T. tedy neuvedl, že viděl, jak obvinění drží mobilní telefon, pouze že si povšiml, že drží v ruce předmět, který nedokázal blíže identifikovat.

[29] Ke stejnému závěru lze dojít i na základě svědecké výpovědi svědka C. Ten na otázku správního orgánu: „Jak jste se přesvědčil o tom, že se skutečně jednalo o mobil. telefon a ne zařízení tomu podobné“, odpověděl: „Pan P. se k tomu, že se jednalo o mobilní telefon sám doznal“. Svědek C. tedy rovněž neviděl, že by žalobce za jízdy držel konkrétně mobilní telefon, tento však k tomuto závěru došel pouze na základě údajného doznání žalobce. Prakticky totožně pak na stejně položenou otázku odpověděl i poslední svědek, policista M.

[30] Policisté tedy k závěru, že žalobce za jízdy držel mobilní telefon, došli na základě jeho údajného doznání. Žalobce však jednoznačně popírá, že by se na místě policistů doznal, kdy uvádí, že na po zastavení policistům jasné sdělil, že manipuloval s GPS navigací. Toto tvrzení koresponduje i s faktem, že na místě samém protokol o přestupku odmítl žalobce podepsat a rozhodl se celou věc předat k projednání ve správním řízení. Jen těžko si lze představit skutečnost, že se podezřelý k přestupku dozná a následně místo možnosti vyřešení přestupku v blokovém řízení požádá o projednání v řízení správním.

11. Ani samotné doznání žalobce přitom nezbavovalo správní orgán povinnosti zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu. Žalobce se policistům k přestupku nedoznal a v „případě policisty tvrzeného žalobcova doznání se jedná o tzv. reprodukovanou výpověď. Ta však v řízení trestního charakteru není přípustná a nesmí k ní být nijak přihlíženo.“ Policisté přímo nepozorovali, že obviněný za jízdy drží mobilní telefon. Obviněný (žalobce) za jízdy pouze potenciálně manipuloval s GPS navigací. Správní orgány tak nedokázaly dostát zásadě materiální pravdy, kdy vina žalobce nebyla prokázána bez zbytečných

pochybností. A proto v duchu právní zásady in dubio pro reo mělo být rozhodnuto o nevině žalobce.

12. Podle žalobce nemělo oporu ve spise ani obvinění z přestupku dle § 125c písm. k) zákona o silničním provozu, neboť měl povinnou výbavu rozhodného dne ve vozidle kompletní. Po zastavení mu policisté povinnou výbavu sice kontrolovali, ale způsobem, že se jej dotazovali na jednotlivé součásti povinné výbavy, které jim pak žalobce následně ke kontrole předkládal. O předložení zvedáku, který je součástí povinné výbavy, ale policisté nepožádali. Z tohoto důvodu jej žalobce nepředložil, což ale neznamená, že ve vozidle absentoval. Z provedeného dokazování proto nelze uvedenou skutečnost dovodit.
13. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 24. 6. 2016. Shrnl v něm dosavadní průběh řízení, rekapituloval žalobní námitky a s ohledem na ně se odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž se věci podrobně zabýval.
15. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že správním orgánem I. stupně byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně provedl v souladu s ust. § 52 správního řádu důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem a výsledkem zasahujících policistů. K námitce týkající se místa spáchání přestupků žalovaný uvedl, že ve spisovém materiálu je založena fotodokumentace z místa kontroly a místo kontroly je z ní seznatelné. Ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů vyplynul průběh událostí během přestupkového jednání. Policisté zastavili vozidlo u čističky v ul. V Mlejniku, přičemž oba zasahující policisté vypověděli, že zcela zřetelně viděli, že žalobce držel za jízdy v ruce hovorové zařízení a dále oba potvrdili, že požádali řidiče o ukázání povinné výbavy vozidla.
16. Pokud měl žalobce pochybnosti o prokázání skutkového stavu spočívajícího v předmětném přestupkovém jednání, mohl své námitky uplatnit v rámci správního řízení u správního orgánu I. stupně i v rámci odvolacího řízení. Správní orgán prvního stupně během řízení neobdržel avizované vyjádření k řízení (termín do 28. 12. 2015) a tudíž nemohl reagovat na případné námitky žalobce. Žalobce měl též možnost své námitky uplatnit v rámci odvolacího řízení. Ani v něm však žalobce neuvedl žádné konkrétní odvolací důvody, a to ani poté, když byl správním orgánem I. stupně vyzván k jejich doplnění a dostalo se mu náležitého poučení v této věci.
17. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezájatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Rozhodnutí ve věci považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního,

v platném znění, (dále jen „s. ř. s.“), a to bez nařízení jednání dle jeho ustanovení § 51 odst. 1, když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s.ř.s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

a) Skutkový stav věci

19. K žalobním námitkám se váží ze správního spisu zejména následující listiny. Předně oznámení o přestupku ze dne 5. 8. 2015 (viz čl. 5 správního spisu), spáchaného ve 14:15 hodin v ulici V Mlejnků v Hradci Králové s tím, že ztotožněný řidič – R. P. za jízdy motorovým vozidlem Iveco Daily, registrační zn. x, telefonoval a že nemá úplnou povinnou výbavu, konkrétně hever (zvedák). Je v něm dále uvedeno, že tím porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle jeho obsahu se žalobce odmítl k věci vyjádřit a oznámení o přestupku podepsat.
20. Oznámené přestupky projednal prvoinstančně správní orgán při jednání dne 15. 12. 2015, o němž sepsal protokol (viz č. l. 25 – 33 správního spisu). Provedl při něm důkazní řízení, spojené se svědeckými výslechy následujících svědků, kteří k věci uvedli toto:

A) nstržm. Mgr. M. C., příslušník Policie ČR, vypověděl k věci mimo jiné následující (viz obsah protokolu):

„Jeli jsme ve služebním vozidle a viděli jsme, jak pan P. drží za jízdy telefon. Na vhodném místě jsme ho zastavili... Sdělili jsme mu, že se dopustil přestupku a že to můžeme vyřešit na místě blokově a v případě, že nebude souhlasit s uložením BP, že to sepíšeme normálně. Ještě jsme ho předtím požádali, vyzvali, aby nám ukázal povinnou výbavu vozidla. Pan P. chtěl vědět, jestli za to dostane nějaké body, načež jsem mu řekl, že za telefonování jsou 2 body. A to byl kámen úrazu. Pan P. se vyjádřil, že BP jako takovou by byl bez bodů ochoten zaplatit, ale pokud tam jsou ty body, tak si není jistý. Sdělil nám, že si platí jakousi právní službu, která to za něj vyřeší a potom se dlouho rozhodoval, zda se má nechat vyřešit na místě, nebo se nechat oznámit. Uvedl, že si je přestupku vědom, a že když si tu službu platí, že si to nechá oznámit. Tedy sepsali jsme na místě oznámení přestupku, kde se odmítl vyjádřit a podepsat. Zdůvodnění, proč nepoužívá handsfree, je to, že nechce, aby ho zaměstnanci slyšeli při hovorech.“

21. Na dotaz správního orgánu, zda viděl žalobce za jízdy telefonovat, odpověděl „Ano, to jsem viděl zcela zřetelně“. K dotazu správního orgánu, co chybělo v povinné výbavě nákladního motorového vozidla konstatoval, že chyběl zvedák. Na otázky obecného zmocněnce žalobce p. Ing. M. J. odpověděl, že policejní vozidlo stálo kolmo k levému boku jeho vozidla, takže jeho osádka měla přesný výhled na řidiče. On sám byl v pozici spolujezdce a byl velitelem hlídky. Odpověděl, že žalobce řídil a zároveň držel v levé ruce hovorové zařízení, které bylo dobře vidět. Po zastavení vozidla žalobce nepožádal o předložení mobilního telefonu ke kontrole. Na dotaz jak se přesvědčil o tom, že se skutečně jednalo o mobilní telefon a ne o zařízení tomu podobné odpověděl, že se pan P. (žalobce) k tomu sám doznal.

B) Svědek nstržm. J. M., rovněž příslušník Policie ČR, ve svědecké výpovědi uvedl, že v uvedený den byl řidičem vozidla a že si jeho posádka povšimla, že řidič předmětného vozidla, které jelo od ulice Zborovské do ulice V Mlejnků, držel v ruce telefon. Z tohoto

důvodu se také rozhodli jej zastavit. Vozidlo zastavili u čističky v ul. V Mlejnku a proběhla silniční kontrola, předložení dokladů a dechová zkouška s negativním výsledkem. Panu P. bylo sděleno, pro jaký přestupek byl zastaven. Jmenovaný na místě potvrdil, že telefonoval a za jízdy v ruce držel mobilní telefon, chtěl si ale ještě zavolat a poradit se. Svědek doslova uvedl: *„Tuším, že proběhlo několik hovorů s právní pomocí. Potom nám p. P. řekl, že mu bylo doporučeno nic nepodepisovat, s ničím nesouhlasit, tak se nechal oznámit do správního řízení. Na místě bylo sepsáno oznámení přestupku. Jak bylo p. P. doporučeno nepodepisovat, tak ho nepodepsal. I se odmítl na něj vyjádřit, myslím. Byl tam ještě jeden přestupek, v povinné výbavě chyběl zvedák. Potom jsme se rozloučili a p. P. pokračoval ve své jízdě.“*

22. K dotazu správního orgánu, zda viděl zřetelně, že žalobce za jízdy telefonoval, svědek odpověděl, že ano. Rovněž konstatoval, že v povinné výbavě vozidla chyběl zvedák. K dotazu zmocněnce žalobce, jaké bylo postavení jejich služebního vozidla, z jakého pohledu spatřil, že pan P. drží v ruce hovorové zařízení, svědek odpověděl, že vozidlo stálo na křižovatce ve tvaru T a pan P. jel po hlavní zprava do leva. *„Viděli jsme zcela zřetelně, že pan P. drží v ruce mobilní telefon, jelikož jej držel v levé ruce, tudíž přímo u levého okna jeho vozidla, na které jsme měli velmi dobrý výhled. Telefon držel u svého levého ucha.“* K dalšímu dotazu zmocněnce jmenovaný svědek uvedl, že spatřil, že řidič držel v ruce hovorové zařízení, na vzdálenost cca 5 metrů. Mobilní telefon měl v levé ruce přiložený k uchu a řídil vozidlo. Ani tento svědek po zastavení vozidla nežádal předložení mobilního telefonu ke kontrole. Na otázku, jak se přesvědčil, že se skutečně jednalo o mobilní telefon, odpověděl, že *„Pan P. to na místě sám přiznal, na tu vzdálenost 5 metrů bylo poznat, že se jedná o mobilní telefon.“*

C) Svědek nstržm. M. T. rovněž příslušník Policie ČR, ve své svědecké výpovědi uvedl, že řidič předmětného vozidla *„držel něco u ucha. Předmětné vozidlo jsme zastavili v ul. V Mlejnku. Po ztotožnění řidiče, který se nám doznal, že telefonoval, že takto telefonuje běžně, že handsfree používat nebude, že nechce, aby zaměstnanci slyšeli hovory. Dále něco chybělo v povinné výbavě. Byla mu dána pokuta, nejdříve s ní souhlasil, ale potom si zavolal. Načež nám sdělil, že si platí nějakou službu proti pokutám a že mu zástupce této služby sdělil, ať se nechá oznámit do správního řízení, ať nic nedělá, ať nic neříká, že mu jde hlavně o body, že se tím živí. Bylo sepsáno oznámení o přestupku, na které se nevyjádřil, nepodepsal, vrátili jsme mu doklady.“*

23. K dotazu správního orgánu, zda zcela zřetelně viděl, že řidič R. P. za jízdy telefonoval, odpověděl, že: *„Měl něco u ucha a potom se nám doznal.“* Nepamatoval si, co chybělo v povinné výbavě nákladního motorového vozidla, konstatoval však, že když vozidlo řízené žalobcem projíždělo před vozidlem policejním, tak že viděl levou ruku, jak drží něco u ucha, druhá byla na volantu. Na dotaz zmocněnce žalobce, zda po zastavení vozidla požádal žalobce o předložení mobilního telefonu ke kontrole, odpověděl: *„Já ne, já určitě ne.“*

24. V závěru jednání požádal zmocněnec žalobce o pořízení kopie správního spisu s tím, že se k věci vyjádří ve lhůtě stanovené správním orgánem. Pro ten účel mu byla stanovena lhůta do 28. 12. 2015. Obecný zmocněnec žalobce se však v ní (ale ani poté) k věci vůbec nevyjádřil. Prvoinstanční správní rozhodnutí bylo dne 13. 1. 2016 zasláno do datové schránky zmocněnce žalobce, k jeho doručení došlo dne 15. 1. 2016. Zmocněnec žalobce proti němu podal dne 1. 2. 2016 blanketní odvolání, když v něm pouze uvedl, že žádá odvolací správní orgán, aby jej před vydáním rozhodnutí uvědomil o tom, kdo bude ve

věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dodal, že odvolání doplní, jakmile se seznámí s kopií správního spisu, o jejíž zaslání zároveň požádal.

25. Výzvou ze dne 10. 2. 2016 č. j. MMHK/026207/2016 vyzval správní orgán zmocněnce žalobce k doplnění náležitostí podaného odvolání. K tomu nedošlo, a proto dopisem ze dne 24. 2. 2016 bylo odvolání žalobce spolu se správním spisem postoupeno žalovanému k rozhodnutí. Jeho rozhodnutí ze dne 14. 3. 2016, č. j. KUKHK-8044/DS/2016/Kj, napadl žalobce žalobou, jak shora uvedeno.

b) Právní závěry

26. Žalobce předně namítal, že ačkoliv jeho zmocněnec v odvolání výslovně požádal žalovaného o „*sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby, která bude o podaném oprávněm prostředku rozhodovat, a to za účelem případného vznesení námitky podjatosti*“, žalovaný této žádosti nevyhověl. Přitom dle § 15 odst. 4 správního řádu měl žalobce (jeho zmocněnec) na poskytnutí požadovaných informací nesporný nárok. Žalovaný proto postupoval v rozporu s citovaným zákonným ustanovením, když na výslovnou žádost zmocněnce žalobce o sdělení oprávněné úřední osoby ve věci žalobce nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí. Teprve z něho se žalobce dozvěděl, že oprávněnou úřední osobou je v dané věci Mgr. J. K. Tímto postupem měla být žalobci vzata možnost podjatost oprávněné úřední osoby namítat. V uvedeném žalobce spatřoval zkrácení svých procesních práv a nezákonnost žalovaného rozhodnutí pro vady řízení. Tento postup se měl projevit i v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. V důsledku legitimního očekávání sdělení oprávněné úřední osoby totiž nečinil žádné úkony, tedy neuváděl ani podstatné skutečnosti svědčící o jeho nevině.
27. Krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou. Žalobou popsany a obsahu správního spisu odpovídající skutkový stav k této otázce sice nemá za žádoucí, nicméně jej zároveň nepovažuje bez přidružení dalších skutečností k němu za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Stejný názor je např. obsažen v Komentáři správního řádu JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., vydaného BOVA POLYGON, Praha 2006, v němž se na straně 143 k § 15 odst. 4 správního řádu mimo jiné uvádí: „*Samotné porušení tohoto ustanovení, tedy skutečnost, že správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, kdo je v dané věci oprávněnou osobou, jakkoliv jde o procesní pochybení správního orgánu, nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože podle § 89 odst. 2 se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřihlíží, což by byl i tento případ, což samozřejmě není návodem k tomu, aby správní orgány toto ustanovení nedodržovaly.*“
28. Obdobně judikoval i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. srpna 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl následující: „*...samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý*

proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.“

29. V přezkoumávané věci to znamená, že žalobcem namítaná vada přestupkového řízení by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobce by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Tato skutečnost ale prokázána nebyla, když žalobce v tomto směru neuvedl jediný důvod, který by byť i jen v náznacích mohl tvrzenému nasvědčovat. Žalobce netvrdil, že by se zmíněná úřední osoba dopouštěla něčeho, z čeho by bylo možno dovozovat její podjatost. Rovněž z ničeho nevyplyvá, že by tato úřední osoba měla jakýkoliv zájem na výsledku řízení, ve kterém jde o pokutu ve výši 1.500,-- Kč.
30. Třeba přitom poznamenat, že podjatost nelze spojovat s vlastním výsledkem řízení, s uspokojením či neuspokojením účastníka řízení v něm. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
31. Dle § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žádná taková skutečnost nebyla krajským soudem zjištěna, když tvrzení žalobce zůstalo v této souvislosti jen v rovině čisté spekulace, nepodložené žádným důkazem, jenž by jen v náznacích mohl žalobci přisvědčovat.
32. Tvrzení žalobce, že byl v řízení „nečinný“, když se měl v úmyslu k věci vyjádřit až po sdělení jména oprávněné úřední osoby, má krajský soud za účelové. Z výše shrnutého průběhu správního řízení je totiž zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby po celé správní řízení nevyslovil jedinou námitku skutkového charakteru a ponechal všechna svá tvrzení až na řízení před soudem. Proto se s nimi ani žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí.
33. Žaloba je datována dnem 24. 5. 2016, přestupek se stal dne 5. 8. 2015. Všechny z pohledu žalobce rozhodné okolnosti tak začal žalobce uvádět až po uplynutí osmi měsíců od spáchání přestupku. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci bylo do vlastních rukou doručeno Předvolání k podání vysvětlení ze dne 5. 10. 2015, obsahující identifikaci skutku. Žalobce na ně nereagoval, a proto mu bylo správním orgánem zasláno dne 18. 11. 2015 Oznámení a Předvolání k projednání přestupku na den 15. 12. 2015. Při projednání přestupku neuvedl zmocněnec žalobce Ing. M.v J. jedinou věcnou námitku a neučinil tak ani v následně pro to stanovené lhůtě do 15. 12. 2015, jak to při projednání přestupku uvedl do protokolu. Svým postupem se tak žalobce připravil

o možnost osobně se k věci vyjádřit. Žádné věcné námitky neuvedl ani v odvolání, a to přestože byl k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzván.

34. Nelze tudíž odhlédnout od přístupu žalobce k věci v průběhu celého přestupkového řízení, když v souladu se zásadami logiky je podle názoru krajského soudu třeba námitky uplatňovat co nejdříve. Jsou-li skutkového charakteru, a jestliže zcela popírají možnost protiprávního jednání, není logické, že jsou uplatněny poprvé až v žalobě se značným časovým odstupem. Takovéto jednání považuje krajský soud za účelové s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím času.

35. Zmocněnec Ing. M. J. je ostatně těmito kousky krajskému soudu znám, viz např. jeho rozsudek ze dne 12. 11. 2015, č. j. 51A 11/2014-76, v němž k uvedené strategii jmenovaného uvedl mimo jiné následující:

„V tomto místě dlužno poznamenat, že v dané přestupkové věci vystupující obecný zmocněnec pan Ing. M. J. je nadepsanému krajskému soudu znám z úřední činnosti. Jako obecný zmocněnec totiž vystupuje v řadě jiných přestupkových věcech, v současné době i ve věcech vedených pod sp. zn. 51A 7/2014 a 51A 10/2014, v nichž užívá stejné procesní strategie (projednání přestupku oddaluje z obdobných důvodů, podává blanketní odvolání, nereaguje na výzvy k doplnění odvolání a teprve, když je ve věci rozhodnuto, podává přestupce, již jako žalobce, obšírnou žalobu). (-) Správní orgány, rozhodující ve věci, tak nemají v průběhu přestupkového řízení žádnou povědomost o jeho nápadech, respektive jim ani nemohlo přijít na mysl, že by se jimi měly zabývat, a to ve světle doloženého skutkového stavu věci.“

36. Je potom zcela logické, že tato účelovost zákonitě zasahuje i další žalobní námitky, a to co do hodnocení jejich věrohodnosti. V přezkoumávané věci pak žalobcovo tvrzení, že držel v ruce namísto hovorového zařízení u ucha navigaci. Krajský soud je totiž toho názoru, že pokud by tomu tak bylo, tedy že by žalobce při jízdě netelefonoval, jistě by takové tvrzení uvedl již na místě přestupku, zcela jistě však někdy v průběhu správního řízení. Jak je však patrné z výše popsaného skutkového stavu věci, nic takového se nestalo.

37. V tomto směru třeba zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7As 10/2016-47 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je poukazováno na to, že „je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již ve správním řízení, nejspíše v odvolacím řízení, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek u obou instancí správního řízení. Navíc se může teprve ex post námitka podaná o chybách měření jevit jako účelová. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních či skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení se správními předpisy“. V přezkoumávané věci sice nešlo o měření rychlosti, podstata (nutnost uplatnění námitek bez okolků) je ale stejná.

38. Nelze akceptovat tvrzení žalobce, že netelefonoval, že toto nemohli policisté sledovat, neboť pro to neměli potřebné výhledové podmínky, že k tomuto závěru došli jen na základě doznání žalobce, když měli jen vidět něco, co drží u ucha. Svědkové nstržm. M. C. a nstržm. J. M. zcela jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností ve svých svědeckých výpovědích vypověděli, že viděli žalobce za jízdy telefonovat zcela zřetelně. Již to samo o sobě bylo dostatečným důkazem spáchání daného přestupku. Žádné doznání žalobce k tomu již nebylo třeba, přičemž ani o tom nemá krajský soud důvodu pochybovat. Vnímání uvedené skutečnosti nebránilo ani výhledové poměry, jak tvrdí bez jakýchkoliv

důkazů žalobce. Policisté měli naopak ten nejlepší možný výhled, když jejich vozidlo stálo na křižovatce ve tvaru T a žalobce jel po hlavní komunikaci zprava do leva do ulice V Mlejnku. Dívali se tak přímo na něj. To, co z této pozice vidět mohli, pak plně odpovídá jejich výpovědím. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani výpověď nstržm. M. T., který zřetelně neviděl, že žalobce telefonuje. Z uvedeného naopak vyplývá, že každý z policistů vypovídal skutečně jen to, co svými smysly přímo vnímal, bez příkras. Krom toho držení navigace u ucha nedává rozumný smysl, když hlasitost jejího zvuku lze zesílit.

39. To, co uvedl krajský soud o telefonování, platí obdobně i ohledně námitky, týkající se neúplnosti povinné výbavy. Svědecké výpovědi nstržm. M. C. a nstržm. J. M. toto jeho tvrzení vyvracejí, a proto je má krajský (že měl žalobce ve výbavě i zvedák) za nepravdivé. Pokud by tomu tak mělo být, nebránilo žalobci nic v tom, aby tuto skutečnost uvedl do Oznámení přestupku ze dne 5. 8. 2015, což neučinil.
40. Provedeným dokazováním, tedy výše popsanými shodnými výpověďmi policistů nstržm. M. C. a nstržm. J. M., bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že se žalobce uvedených protiprávních jednání (telefonování za jízdy, neúplná povinná výbava) dopustil. Krajským soudem nebyly zjištěny žádné konkrétní okolnosti, které by výpovědi policistů zpochybnilly nebo by mohly naznačovat jejich nestrannost či nezájatost. Z výše uvedeného vyplývá, že ve z výpovědí dvou vpředu zmíněných policistů, kteří žalobce zastavili a zdokumentovali jeho přestupek, nejsou žádné rozdíly či rozpory, výpovědi jsou konzistentní a ve shodě s oznámením přestupku a úředními záznamy policistů. Policista nstržm. M. T. sice jejich výpovědi nepotvrdil, ale také ani nevyvrátil. Výpovědi policistů jsou dostatečně věrohodné a přesvědčivé.
41. K protichůdnosti výpovědí policistů oproti tvrzení žalobce, že netelefonoval, třeba dodat, že dle konstantní judikatury je při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty zpravidla věrohodnějším svědectví policisty, který na rozdíl od obviněného z přestupku nemá žádný zájem na výsledku řízení a je tudíž pravděpodobné, že bude uvádět skutečnosti, u kterých je subjektivně přesvědčen o jejich pravdivosti. V tomto ohledu lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, němž tento soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, *„že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“*.
42. Správní orgán prvního stupně v přezkoumávané věci obstaral dostatečně důvěryhodné důkazy, z nichž správní orgány posléze vycházely při jejím posouzení a postupovaly tak v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dle kterého je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nebylo tak možno přisvědčit ani námitce, že provedené dokazování, potažmo výrok rozhodnutí, vykazuje pochybení a nedostatky, a to ani ohledně místa spáchání přestupku.
43. Je si totiž třeba uvědomit, že z hlediska individualizace konkrétního protiprávního jednání a místa jeho spáchání, dochází k celé řadě situací. Místo spáchání přestupku bude

muset být jistě náležitě specifikováno v případě přestupků spočívajících v porušení rychlosti jízdy měřené stacionárním rychloměrem, nedovoleného parkování apod., u nichž je přímá vzájemná souvislost. Naproti tomu přestupky spočívající v nedovoleném telefonování již takovou souvislost zpravidla nemají, a tak tomu je i v přezkoumávané věci. V ní spočívalo zjištění přestupku v detekci nedovoleného telefonování policisty v určitém místě, zde konkrétně již v křižovatce typu T na výjezdu z ulice Roudničská, přičemž žalobce jel od ulice Zborovská do ulice V Mlejnků, kde byl zastaven u čističky. Jako místo spáchání uvedeného přestupku proto policisté označili právě místo jeho zastavení, s dodatkem v závorce (GPS N 50°10'57.001, E 15°49'2.726), který byl následně převzat do výroku rozhodnutí.

44. Žalobce nezpochybňuje, že by nebyl v ulici V Mlejnků policejní hlídkou zastaven, protože je ale tato ulice podle něho dlouhá více jak jeden kilometr, navrhoval k prokázání této skutečnosti provést důkaz k žalobě připojenou mapou. Toho ovšem není vůbec třeba, neboť je zcela bezvýznamné, jak dlouhá ulice V Mlejnků je, když v ní byl žalobce zastaven u místní čistírny odpadních vod pro předchozí telefonování za jízdy. Uvedená specifikace místa spáchání daného přestupku je tak je naprosto jednoznačná. Žalobce dále vyznačil v mapě zmíněné souřadnice GPS s tím, že tyto souřadnice místu zastavení a ani ulici V Mlejnků neodpovídají. Mapu s vyznačením uvedených GPS souřadnic rovněž navrhl k provedení důkazu. Z uvedeného pak žalobce dovozuje neurčitost výroku žalovaného rozhodnutí, jeho nesrozumitelnost, co se týče místa spáchání přestupku.
45. Krajský soud shledal nadbytečným provádění v žalobě navržených důkazů, když délka ulice V Mlejnků je zcela nerozhodná pro závěr, zda byl či nebyl žalobce viděn policisty, jak telefonuje při řízení motorového vozidla. Jak rozvedeno výše, žalobce byl viděn policisty při telefonování a na tomto jejich svědectví nemůže navrhovaná mapa s vyznačením délky zmíněné ulice nic změnit. Stejně jako v ní vyznačené místo podle uvedených souřadnic GPS. Souřadnice GPS totiž nemají samy o sobě žádnou právní relevanci, nikoho a v ničem nezavazují ani k ničemu neopravňují. Ve své podstatě jsou tak jen jakýmsi prostředkem k usnadnění orientace v území, v žádném případě však nejsou spolehlivými ukazateli přesnosti určení toho kterého místa na zemském povrchu. Pro určení předmětného místa toho nebylo ani potřeba, neboť žalobce zcela přesně ví, kde a kdy byl při řízení daného motorového vozidla v ulici V Mlejnků hlídkou Policie České republiky zastaven. U čistírny odpadních vod. Proto shora zmíněným návrhům na provedení důkazů krajský soud nevyhověl.
46. Byť by tedy bylo možno žalobci přisvědčit v tom, že místo dané uvedenými GPS souřadnicemi se nenachází v ulici V Mlejnků, bylo v řízení nezvratně prokázáno, že se žalobce nedovoleného telefonování v uvedený den a čas dopustil a že s ním byl tento přestupek řešen policisty právě v ulici V Mlejnků, jak je ve výroku rozhodnutí i uvedeno. Žalobcem namítané souřadnice GPS, které jsou uvedeny ve výroku rozhodnutí v závorce, jsou tak jen jakýmsi doplněním celé situace, kterého však nebylo třeba, když místo spáchání přestupku bylo ve výroku rozhodnutí s dostatečnou přesností popsáno slovně, takže nemůže a ani nedošlo k jeho záměně. Vzhledem k problematičnosti přesnosti GPS souřadnic v mapě je krajskému soudu s podivem, proč je správní orgán do výroku rozhodnutí vůbec nad rámec toho uváděl. Stejně tak nemá nic společného s GPS souřadnicemi ani přestupek spočívající v neúplné povinné výbavě vozidla, když toho se přestupce dopouštěl po celou dobu jízdy.

47. Na základě výše uvedeného krajský soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
48. Obiter dictum krajský soud ještě k věci dodává, že podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Tvrdí-li žalobce, že držel v ruce, respektive „*manipuloval s GPS navigací*“, pak by skutkovou podstatu daného přestupku naplnil tak, jako tak. Jeho telefonování při jízdě vozidlem však bylo v průběhu přestupkového řízení prokázáno.

V. Náklady řízení

49. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 4. 10. 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce